

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ustalenie wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 kwietnia 2024 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt V Pa 34/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego
pозwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 stycznia 2023 r. oddalił apelację wniesioną przez powódkę E. K. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 27 lipca 2022 r., oddalającego powództwo wniesione przeciwko S. sp. z o.o. w W. o ustalenie, że zdarzenie z dnia 12 września 2019 r. stanowiło wypadek przy pracy oraz o sprostowanie protokołu powypadkowego.

Powódka E. K. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 stycznia 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości i

zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 367 § 3 k.p.c.; art. 382 k.p.c. w związku z art. 380 k.p.c. i art. 381 k.p.c. oraz w związku z art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.; art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c.; art. 387 § 2¹ k.p.c., a także naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) z uwagi na niewłaściwy, jednoosobowy skład Sądu rozpoznającego sprawę (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, mającą moc zasady prawnej). Podniosła, że zgodnie z art. 379 pkt 4 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi między innymi, jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. Zgodnie z zasadami ogólnymi - art. 367 § 3 k.p.c. - Sąd apelacyjny rozpoznaje zaś sprawę w składzie trzech sędziów, a na posiedzeniu niejawnym sąd orzeka w składzie jednego sędziego, z wyjątkiem wydania wyroku. Tymczasem po wniesieniu przez skarżącą apelacji sprawa została przekazana do Sądu Okręgowego do rozpoznania przez ten Sąd w składzie jednoosobowym. Skład Sądu został ustalony na podstawie art. 15z^zs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), który wskazuje, iż „w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego, z wyjątkiem spraw rozpoznawanych w składzie jednego sędziego i dwóch ławników; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawłość lub precedensowy charakter sprawy.” Sąd Okręgowy wydał w składzie jednoosobowym wyrok w sprawie w dniu 26 stycznia 2023 r. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, uznał jednak, że „rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15z^zs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z

zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.) oraz postanowił nadać uchwale moc zasady prawnej i ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia.” Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego został co prawda wydany przed wydaniem powołanej uchwały, co nie znaczy jednak, że wykładnia płynąca z jej treści nie jest dla sprawy istotna. Wadliwość ustawy covidowej jednakowo dotyczy bowiem spraw rozpoznanych przed podjęciem uchwały, jak i po jej wydaniu.

Niezależnie od tej przesłanki przedsądu skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, która jej zdaniem wynika w szczególności z właściwej wykładni art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, który stanowi, iż wypadkiem przy pracy jest zdarzenie nagłe wywołane przyczyną zewnętrzną powodującą uraz, które nastąpiło w związku z pracą, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Skarżąca w dniu 12 września 2019 r. na terenie zakładu pracy doznała natomiast urazu zdrowotnego, który wystąpił podczas wykonywania zwykłych czynności pracowniczych. Jej zdaniem, biegła z zakresu neurologii w uzupełniającej opinii złożonej do protokołu rozprawy w dniu 29 września 2021 r. wykazała zaś, że przyczyna urazu była zewnętrzna, nieprzewidziana i decydująca o powstaniu urazu („krytyczna”). Dlatego, mając na względzie treść art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej oraz ustalenia Sądów obu instancji, nawet bez przeprowadzania dodatkowych dowodów żądanych przez skarżącą w apelacji, oczywiste jest stwierdzenie, że zdarzenie z dnia 12 września 2019 r. co najmniej stanowiło współprzyczynę wypadku przy pracy, co mogłoby ewentualnie wpływać na ograniczenie odpowiedzialności zakładu pracy (i organu rentowego), ale nie na wyłączenie odpowiedzialności w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżąca, co zostało już wcześniej podniesione, jako główną przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji wynikającą z niewłaściwej obsady tego Sądu (art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 367 § 3 k.p.c.). Odnosząc się do tej przesłanki przedsądu, należy zatem wyjaśnić, że w powołanej przez skarżącą uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (OSNP 2023 nr 10, poz. 104), mającej moc zasady prawnej, przyjęto wprawdzie, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego

(art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.), jednakże w jej uzasadnieniu, w punktach 56-62, jednoznacznie wyjaśniono, że Sąd Najwyższy, podejmując uchwałę abstrakcyjną, musiał zgodnie z utrwaloną praktyką, rozważyć temporalny zakres zastosowania przyjętej wykładni. W tym celu należało uwzględnić - oprócz argumentów jurydycznych i czysto dogmatycznych - także ustrojowe i społeczne skutki tej uchwały. Wiążą się one z oceną skutków orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie w składach jednoosobowych, gdy w świetle Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji RP właściwy był skład kolegialny. Uznanie wszystkich orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. w składzie, o którym mowa w art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19, za dotknięte nieważnością z uwagi na naruszenie prawa strony do sądu wskutek wydania orzeczenia przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym, zostało ocenione przez Sąd Najwyższy za niepożądane ze społecznego punktu widzenia. Zmuszałoby to bowiem wielu obywateli do ponoszenia kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych niezależnie od tego, czy z perspektywy prawa materialnego rozstrzygnięcie było rzeczywiście wadliwe. Możliwość wzruszania orzeczeń tylko z powodu dotychczasowego respektowania regulacji art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19 - bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego - nadszarpnęłaby również wizerunek sądów. Z tych względów, w pełni akceptując argumentację zawartą chociażby w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4/13 (OSNC 2014 Nr 5, poz. 49), Sąd Najwyższy w powołanej uchwale uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli jako najwyższa wartość konstytucyjna (art. 1 Konstytucji RP), a także powaga władzy sądowniczej i jej znaczenie w działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podłoża uchwały. Zgodnie z tym stanowiskiem przyjęta w uchwale wykładnia wiąże więc co do oceny środków zaskarżenia wnoszonych od orzeczeń wydanych po podjęciu uchwały. Nie chodzi przy tym o orzeczenia wydane przez Sądy drugiej instancji po godzinie 13.00 dnia 26 kwietnia 2023 r., lecz orzeczenia wydawane od dnia 27 kwietnia 2023 r., zgodnie z ogólną zasadą obliczania biegu terminów (art. 111 § 2 k.c.). Sąd Najwyższy w uchwale III PZP 6/22 nie znalazł

również dostatecznie ważkich argumentów przemawiających za odstąpieniem od dotychczasowej praktyki ograniczenia skutków działania uchwał mających moc zasady prawnej i wyznaczeniem innej cezury czasowej związania składów Sądu Najwyższego. Podsumowując, Sąd Najwyższy stwierdził, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, co oznacza, iż nie ma ona zastosowania do orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie.

Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie, przedstawione wyżej stanowisko przyjęte w uchwale III PZP 6/22 oznacza, że choć faktycznie zaskarżony wyrok został wydany w niewłaściwym składzie, to jednak z uwagi na to, że jego ogłoszenie nastąpiło w dniu 26 stycznia 2023 r., nie może być uznany za wydany w warunkach nieważności postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 367 § 3 k.p.c.

Nie ma również racji skarżąca, podnosząc, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W tym zakresie Sąd Najwyższy przypomina, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z

dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej nie spełnia jednak tak określonych kryteriów. Co do wykładni art. 3 ustawy wypadkowej w zakresie „przyczyny zewnętrznej” w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, zgodnie z którym wykonywanie zwykłych, codziennych obowiązków w warunkach typowych dla danego stanowiska pracy - przy uwzględnieniu indywidualnych predyspozycji zdrowotnych pracownika - może jedynie wyjątkowo stanowić dla niego nadmierne obciążenie i stać się zewnętrzną przyczyną zdarzenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 1991 r., II PRN 3/39, OSP 1992, nr 11-12, poz. 263; z dnia 25 października 1994 r., II URN 38/94, OSNAPiUS 1995 nr 4, poz. 52; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 130/97, OSNAPiUS 1998 nr 7, poz. 219; z dnia 30 czerwca 1999 r., II UKN 22/99, OSNAPiUS 2000 nr 18, poz. 696; z dnia 18 sierpnia 1999 r., II UKN 87/99, OSNAPiUS 2000 nr 20, poz. 760 i z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 419/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 136). Podkreśla się przy tym, że istnienia związku przyczynowego między rodzajem wykonywanej pracy i warunkami, w jakich jest ona świadczona, a gwałtownym pogorszeniem stanu zdrowia pracownika nie można domniemywać ani przypuszczać, lecz przyjęcie takiej tezy powinno mieć uzasadnienie w materiale dowodowym sprawy (w szczególności opinii biegłych lekarzy odpowiednich specjalności), analizowanym w kontekście posiadanej przez biegłych wiedzy medycznej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 1994 r., II PRN 4/94, OSNAPiUS 1994 nr 9, poz. 146; z dnia 8 listopada 1994 r., II PRN 6/94, OSNAPiUS 1995 nr 10, poz. 122; z dnia 29 stycznia 1997 r., II UKN 70/96, OSNAPiUS 1997 nr 18, poz. 357; z dnia 8 sierpnia 1999 r., II UKN 74/99, OSNAPiUS 2000 nr 19, poz. 731). Towarzyszący wykonywaniu pracy nadmierny wysiłek fizyczny (albo silny stres) musi zaś być istotnym ogniwem w łańcuchu przyczynowo-skutkowym, prowadzącym do gwałtownego pogorszenia stanu zdrowia pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1997 r., II UKN

85/96, OSNAPiUS 1997 nr 19, poz. 386 i z dnia 29 października 1997 r., II UKN 304/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 464). Dopuszcza się przy tym możliwość zakwalifikowania jako wypadku przy pracy doznanych przez pracownika zmian w narządzie wewnętrznym o charakterze schorzenia samoistnego pod warunkiem, że w stanie faktycznym sprawy zostaną stwierdzone szczególne, nadzwyczajne okoliczności towarzyszące świadczeniu pracy. Wykonywanie zwykłych czynności (normalny wysiłek, normalne przeżycia psychiczne) przez pracownika, który doznał pogorszenia stanu zdrowia w czasie i miejscu wykonywania zatrudnienia, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy. Musi więc wystąpić szczególna (nadzwyczajna, nietypowa) okoliczność w przebiegu pracy, aby takie zaostrzenie procesu chorobowego mogło być uznane za skutek przyczyny zewnętrznej zdarzenia wypadkowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1976 r., OSNCP 1976 Nr 11, poz. 239; Nowe Prawo 1978, nr 1, s. 154 z glosą J. Mazurka oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 lutego 1996 r., II PRN 2/96, OSNAPiUS 1996 nr 17, poz. 252; z dnia 16 kwietnia 1997 r., II UKN 66/97, OSNAPiUS 1998 nr 2, poz. 53; z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 407/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 644; z dnia 25 stycznia 2000 r., UKN 347/99, OSNAPiUS 2001 nr 11, poz. 395; z dnia 4 października 2000 r., I PKN 70/00, OSNAPiUS 2002 nr 11, poz. 262 oraz z dnia 19 lutego 2021 r., I USKP 15/21, OSNP 2022 nr 1, poz. 8). Taką szczególną okolicznością może być na przykład wyjątkowy, nadmierny wysiłek fizyczny związany z pracą trwającą dłużej niż dopuszczalny limit godzin (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 1968 r., PR 449/67, OSNCP 1968 Nr 12, poz. 216), wykonywanie pracy przez pracownika przemęczonego dotychczasową jej intensywnością i rozmiarem oraz brakiem możliwości odpoczynku w dłuższym okresie czasu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1999 r., II UKN 22/99, OSNAPiUS 2000 nr 18, poz. 696), a także nakazanie przez pracodawcę pracy wbrew treści zaświadczenia lekarskiego, zawierającego przeciwwskazania do jej wykonywania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 192/05, Monitor Prawa Pracy 2006, nr 5).

Dokonywana kwalifikacja zdarzenia jako wypadku przy pracy jest przy tym rezultatem oceny materiału dowodowego i dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych w konkretnej sprawie. W sprawie, w której skarżąca wniosła skargę

kasacyjną, Sąd drugiej instancji na podstawie wniosków wynikających z opinii biegłej z zakresu neurologii ustalił zaś, że u skarżącej ze względu na zaawansowanie choroby dyskopatycznej do pogorszenia stanu zdrowia mogło dojść praktycznie w każdych okolicznościach życiowych (np. wskutek kichnięcia, dłuższego siedzenia i wstawania po tym siedzeniu). Rutynowe obowiązki służbowe mogły zatem wpłynąć na stan zdrowia powódki obciążonej chorobą samoistną, ale nie mogły zostać uznane za przyczynę zewnętrzną zdarzenia. Nie doszło bowiem podczas zmiany z 11 na 12 września 2019 r. do żadnej nadzwyczajnej sytuacji związanej z pracą, ani do urazowego wypadnięcia dysku. Na podstawie wniosków wynikających z opinii biegłej sądowa z zakresu medycyny pracy Sąd Okręgowy ustalił z kolei, że rozpoznane u skarżącej schorzenie jest schorzeniem samoistnym, a stopień jego zaawansowania przeczy związkowi przyczynowo-skutkowemu ze zdarzeniem z dnia 12 września 2019 r. Wykonywanie przez skarżącą zwykłych czynności pracowniczych nie stanowiło bowiem dla niej nadmiernego obciążenia fizycznego. Z ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji wynikało także, że Sąd ten nie dał wiary twierdzeniom skarżącej w części, w jakiej wyjaśniała, że przed przystąpieniem do pracy na zmianie z 11 na 12 września 2019 r. musiała przesunąć ciężkie urządzenie (praskę), a włożony w tę czynność wysiłek fizyczny stanowił przyczynę zewnętrzną zdarzenia.

Wymaga natomiast podkreślenia, że do postępowania kasacyjnego nie należy rozstrzyganie sporów o ocenę dowodów ani o prawidłowość ustalenia stanu faktycznego sprawy, którym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany. Sąd Najwyższy nie jest sądem faktów, ale wyłącznie sądem prawa. W zakresie jego ustawowych kompetencji nie mieści się więc korygowanie ustaleń faktycznych lub oceny materiału dowodowego dokonanych przez Sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2018 r., I UK 437/17, LEX nr 2570520). Kwestionowanie przez skarżącą dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i wynikających z tej oceny ustaleń faktycznych, z mocy art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się zresztą spod kontroli kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, że skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba poddania jej skargi kasacyjnej

merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]